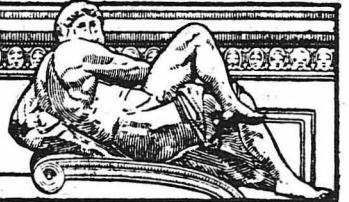

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΞΑ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ !...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Ναί, ελπε ή Σιμόνη, σάς ελπα νά ταξειδέητε γιά νά μή στενοχωρήστε σιά μου. Καί γιαι ήθελα άκόμα κα' από ερωδιές. Τά δέντρα σάβλων χαρομένα τά κλαδιά σ'αδ φροσμία της αίφας. Η δάλμασα, ήροχη καί γαλανή, έφερνε τά κίματά της λαγυιδάρινα ως τ' άρρωστη.

Επί τέλους έφτασε κα' ή περιπόνητη μέρα της γιορτής. Η άνοιξιτική άτμόσφαιρα ήταν γεμάτη από δροσιά κα' από ερωδιές. Τά δέντρα σάβλων χαρομένα τά κλαδιά σ'αδ φροσμία της αίφας. Η δάλμασα, ήροχη καί γαλανή, έφερνε τά κίματά της λαγυιδάρινα ως τ' άρρωστη. Οί προσκαλεσμένοι άρχισαν νά προσέρχονται στην έπαυλη από τις δυό τ' άπόγευμα. Τους έπρόξενον ή Σιμόνη κα' ή Ζερμαίν, φορώντας άνοιχτόχρωμες τουλιέςτες, μαζύ με την κίρνα ντε Μεάλ. Πίσω τους στεκόταν ο πρίγκιπ με μιá άλιουσιτάτη ειρωπαϊκή ένδυμασία καί ο Κερβάλ.

Ύστερ από δυό ώρες είχαν καταφθάσει όλοι σχεδόν οι προσκαλεσμένοι, πρόσφατα της καλύτερης κοινωνίας της πόλεως, έπίσημα κα' άμιστοζοστάτα. Γάλλοι κα' ξένοι.

Η διακόσμηση των αίθουσών καί των ήμισθίων ήταν ιδεώδης. Η όρχηστρα, κομμένη πίσω από ένα χωριμα αιο με μιá λαυιδάρινα, σκορπούσε τους ήλικούς της ήχους.

Πάνω στα δέντρα κροίονταν διάφοροι καρτάι, μικροί πραγματιστάι, φρομένοι έπιτηδες από μερην μωρονά καί στη ρίζα τους ήσαν σκορπισμένα κατακόκκινα, έλκαστικά ζωοζέρισα, όλο δροσιά καί όρεση.

Πιό πέρα, καίτοι από ένα πέτρινο θόλο, ήνάβηλζαν κατά διαλείματα τρέξ ήπνές. Από τη μιá έτρεξε δλοάφωστη σφαιρίνα, από την άλλη νέκτω καί από την τρίτη δροσορό νερό.

Άκόμα πιό πέρα, μες άτ' τά φυσικά άνθη προβάλλαν άλλα άνθη τεχνητά, ποικίλων χρωμάτων, μεγάλωρεση, άφάνταστα. Έξωθεν μέσα από ένα μεγάλο ζωτικό λουλουδιό πετάζε ήνα δλοάληρο καρτάι από πεταλίδες. Πώς ήταν βρεθεί έκεί τέταιο καρτάι, στην καρδιά σχεδόν του χερμώνα, ή πεταλίδες; Αυτό ήταν το μυστικό της Σιμόνης, καί γιά όλα είχε φροντίσει....

Η πεταλίδες, σάν μεθυσμένες από τη χαροόσκηση των λουλουδιών, πετάζαν στον άέρα, ένθ άμέτρητα χέρια άπλόνονταν νά τις πιάνουν.

Μερικες άτ' αυτές αναλόθησαν σάν πάχη κα' έπεσαν σάν έλαφρη δροσιά στα μετώπα των προσκαλεσμένων. Άλλες έκάθισαν σάν άγέριες επάνω στους λευκούς ώμους, στα χωρόδη μιράστια καί τά χρυσά σερφήνια των σταρτιοτικών στολών. Μιά, τέλος, ή όποια βρέθηκε τυχιά στ χέρι της μωρής κόρης του εράχου, είχε το κεφάλι της από γαγάτη, το κορμί της από άγάτη καί τά μάτια της από σάπφειρο.....

Όλοι είχαν μείνει κατάπληκτοι. Κατάδάβαναν πώς γιά όλα αυτά ο πρίγκιπ είχε ξεδέρνει άφθονο χρυσάφι.

Η Σιμόνη ήταν καταχαρομένη. Χόρευε, γυροδύσε πάνω-κάτω, βρισκονταν παντού. Είχε μεθύσει, θαρρείς, από την κίνηση, τη μουσική, τά φώτα....

Ο γιατρος της, ο όποιος βρισκονταν επίσης στη γιορτή, την παρακολούθησε με άγανάτι. Ο καλός δόκτορ ύπομύζονταν πώς ή Σιμόνη της κα' ή χαρά της ώριάς κόρης δέν θα κρατούσε πολύ. Ήταν τόσο λεπτή, τόσο φιλόσθενη! Ύληχε λαιών κίνδυνος νά θρημματισθί έξωθεν, όπως θρημματισεται ένα φαρφουρνέιο βάζο.

Την ίδια άνησυχία είχε καί ο πρίγκιπ, καθώς καί ο Κάρολος. Μόνον ή Ζερμαίν δέν ύποτεινόταν τίποτα. Γν' αυτό ξαφνίστηκε, όταν σε μιá στιγμή ή Σιμόνη την πλαιοίσε καί της ελπε :

— Τί λές, ξαδελφούλα μου; Δέν εν' ώραίο νά πεδάνη κανείς

μέσα στο πανηγύρι αυτό, μέσα στη γαρά καί στο φως; — Σώπασε, Σιμόνη, της ελπε ή Ζερμαίν. Τί λόγια εν' αυτά που λές;

— Λέω δτι αισθάνομαι, ξεδάδελφ μου. — Κι' όμως, φάνεσαι τόσο χαρομένη! — Ναί, γαρμονια, γιαι δια θα τελειώσω. Θα φύγω άτ' τον κόσμο αυτό. Μά, πριν φύγω, θα σε δω ένουμένη μ' έκείνον που αγαπάς. Η Ζερμαίν κοκκίνισε. Θέλησε καί νά πη, μά δέν ποδύφτασε. Η Σιμόνη έφυγε γρήγορα, πέταξε σάν πουλί, πλαιοίσε τον Κάρολο καί τον λαρέσυρε στο χορό, ένα χορό τέλλο, γοργό, λιγγυιδάρι....

Ένώ εχόρευαν, του ψιθύρισε : — Κάρολε, μ' αγαπάς; — Ό, ναί, πολύ, της άπάντησε ο Κερβάλ, κυττάζοντας όμως τη Ζερμαίν ποδύστεκε άντίκρου τους. Σ' αγαπά, μικρό μου άγγελε.... — Θα λησύνουν άν μ' έγανες; — Ναί, Σιμόνη μου, θα πουάσει, θα ύπέφερα, θ' άπελεζόμουν. — Κι' εν' ακόμα βρισκονταν κάποια νά σε παραγούρηση;

Ο Κερβάλ τάξε χάσει.... Δέν ήξερε τί ν' άπαντήση.

— Μη στενοχωρήσει, του ελπε σιά ή Σιμόνη. Δέν θα μείνω πολύ μαρό στον κόσμο αυτό. Καί σύ, Κάρολε, θα ετύχησης, ναί, θα ετύχησης....

Έξωθεν τά μάτια της βοδύκωσαν. Ένα ήγος τάραξε το λιγνό της όδμα.

Τα μάτια της έκλεισαν. Είχε λιποθυμήσει!...

Την μετέφεραν άμέσως στην κάμαρά της. Σε λίγο την έπιασε δυνατός πυρετός. Ο γιατρος έτρεξε άμέσως κοντά της κα' όταν την ήξητασε, κούνησε θλιβερά το κεφάλι του. Ήταν βέβαιος σχεδόν πως έτσι θα τελειώνει ή λαμυρή αυτή γιορτή.

Μοις το πράγμα έγνώσθη στην αίθουσα του χορού, οι καλεσμένοι άρχισαν ν' άποχωρούν ο ένας μετά τον άλλο.

Ο πρίγκιπ είχε τρέξει κοντά στη λατρευτή του άνεμα άνησυχος. Ο Κάρολος βρισκονταν ήδη κοντά της. Η Ζερμαίν επίσης.

Η Σιμόνη τους κυττάζε δίωος μ' ένα βλέμμα άγάτης καί ψιθύρισε : — Δέν θα σάς βασανίσω πολύ.... Ό, όχι....

Όλα θα τελειώσουν γρήγορα.... Οί παριστάμενοι άρχισαν νά κλαίνε άταχυγόρητα....

Ό, τί θλιβερός κα' άνιστόρητες μέρες που έπαυλοίθησαν ύστερ άτ' τη γιορτή!

Η Σιμόνη, ξαλομένη δλοένα στο κρεβάτι της, είχε τά μάτια της φλογομένη από τον πυρετό καί δέν ήθελε νά βλέπη ούτε αυτό το φως της ήμισρας....

Η Ζερμαίν άγορευτούσε πάντα κοντά της. Γενικά μιá άτμόσφαιρα θλιβερή, μιá άτμόσφαιρα πένθους καί άπογνώσεως, έκοκίαζε την έπαυλη. Ένας φόβος έπλόωνε τις καρδιές όλων καί ή προσοδιά του άναφορέτου τους συνήθωνε δίωος στην ίδια θεομύ δειση.

Έν τούτοις, ύστερ από συνεχή πυρετό όχτώ ήμερών, ή άρρωστη γύρισε ένα πρού ξαφνικά στο καλύτερο. Η Ζερμαίν ποδύσανε την νά μιλήη πρόσχαρα, πηγε νά πετάξη άτ' τη χαρά της....

Ο γιατρος όμως δέν φάνηκε εύχαριστημένος άτ' τη βελτίωση αυτή. Περιέμενε καίτι, φοβόταν, άνησυχούσε. Ήταν ο μόνος που κατάλάβαινε καίτι πώς ο θάνατος τριγυρίζει μέσα στην πλοισία έπαυλη, τρομερός καί άδυσώπητος.

Όταν ή Ζερμαίν ελπε τη Σιμόνη νά καλύτερηή κάπως, σκέφτηκε νά της προτεινή νά τελήση τους γάμους της με τον Κάρολο, έφ' όσον όλα πειά ήσαν έτοιμα. Έτσι έλαξε πώς θα γιαιφρονταν κα' άτ' το δικό της πάθος....

(Άκολουθεί)

Παρέσυρε τον Κάρολο σ' ένα χορό τέλλο, γοργό, λιγγυιδάρι !...